

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL ORADEA

*Secția penală și pentru
cauze cu minori*

Dosar nr.550/111/2014

Nr. operator de date cu caracter
personal : 3159

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 13 martie 2014

Complet constituit din:

Președinte: A.L.F.

Grefier: S.A.F.

Ministerul Public este reprezentat de domnul procuror S.T. din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Oradea.

Desfășurarea ședinței de judecată s-a înregistrat cu mijloace tehnice audio, conform prevederilor articolului 369 alineatul 1 din Noul Cod de procedură penală.

S-a luat în examinare contestația formulată de inculpatul-contestator **T.P.L.F.**, aflat în Penitenciarul din Oradea, fiul lui P. și al lui M., născut la data de 09.07.1967, împotriva sentinței penale nr. 109 din data de 24.02.2014 pronunțată de Tribunalul Bihor, având ca obiect intervenirea unei legi penale noi prevăzute de articolul 595 din Noul cod de procedură penală.

La apelul nominal făcut în cauză s-a prezentat inculpatul contestator **T.P.L.F.**, în stare de arest, asistat de către apărătorul ales, av. J.M. din Baroul Bihor, în baza împuternicirii avocațiale nr. 085040 din data de 25.02.2014 de la dosar, fila 4.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei în sensul celor de mai sus, precum și faptul că, prin serviciul de registratură al instanței, s-a depus dezvoltare a motivelor contestației, precum și o cerere privind sesizarea ICCJ de către inculpatul-contestator T.L.F., după care:

*Apărătorul ales al inculpatului contestator T.L.F., av. J.M., în susținerea celor depuse la prezentul dosar, în primul rând, solicită instanței de a sesiza **Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile asupra chestiunii de drept ce constă în modul de stabilire privind aplicarea dispozițiilor articolului 6 alienatul 1 din Noul cod penal.** Mai concret, solicită ca Înalta Curte de Casație și Justiție să se pronunțe cu privire la problema aplicării maximului special prevăzut de legea nouă în cazul*

infracțiunilor continuate, respectiv, dacă prin sintagma „maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită” se înțelege, în cazul infracțiunilor continuate, maximul special prevăzut de lege care incriminează fapta săvârșită sau se înțelege acest maxim majorat cu 3 ani. De asemenea, arată că pentru a se admite această cerere nu este necesară analiza unei stări de fapt. În al doilea rând, solicită suspendarea cauzei până la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept astfel cum prevede articolul 476 alineatul 4 din Noul cod de procedură penală.

Reprezentantul Parchetului învederează instanței că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție întrucât prima instanță a procedat în mod corect atunci când a reținut în sarcina inculpatului contestator pedeapsa cea mai grea de 8 ani închisoare, această pedeapsă fiind în limitele legale astfel cum statuează Noul cod penal și astfel cum se arată și în articolul 229 alineatul 1 literele b și d din același act normativ ce reglementează infracțiunea de furt calificat la limitele de pedeapsă care sunt de la 1 la 5 ani iar potrivit cauzei de agravare, maximul special se poate majora cu cel mult 3 ani, ajungându-se astfel la pedeapsa de 8 ani închisoare. Arată așadar că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dezlege această chestiune de drept, din moment ce este prevăzută de lege. Mai mult, sesizarea ICCJ pentru aplicarea legii penale mai favorabile în cazul concursului de infracțiuni nu se impune în această cauză și nu are legătură cu speța dedusă judecății.

Apărătorul ales al inculpatului contestator T.L.F., av. J.M. învederează instanței că această problemă de drept a ajuns deja practică judiciară, dovadă fiind și extrasul hotărârilor din ECRIS a Tribunalului Timiș depus la dosar. Relatează faptul că potrivit articolului 187 din Noul cod penal prin pedeapsă se înțelege pedeapsa prevăzută de lege care incriminează fapta săvârșită în formă consumată, fără a se lua în considerare cauzele de reducere sau de majorare a pedepsei. Prevederile articolului 79 alineatul 1 prevede faptul că în cazul aceleiași infracțiuni dacă sunt incidente două sau mai multe dispoziții care au ca efect reducerea pedepsei, limitele speciale se reduc, iar potrivit articolului 79 alineatul 2 din același text normativ, dacă sunt incidente două sau mai multe dispoziții care au ca efect agravarea răspunderii penale, pedeapsa se stabilește prin aplicarea succesivă a dispozițiilor privitoare la circumstanțele agravante, concurs sau recidivă. În cazul infracțiunilor continuate, există posibilitatea majorării maximului special de către judecător, nefiind vorba însă de o majorare de drept a limitelor speciale ale pedepsei. Așadar, majorarea cu cel mult trei ani a pedepsei închisorii prevăzută de articolul 36 alineatul 1 din Noul cod penal este facultativă și nu se poate susține că aceasta se majorează automat de drept cu 3 ani. În acest fel, s-ar crea o discriminare nejustificativă pentru persoanele pentru care sporul rămâne facultativ.

Reprezentantul Parchetului aduce la cunoștința instanței că față de inculpatul-contestator s-au contopit pedepsele de 8 ani închisoare, 3 ani închisoare, 1 an și 3 luni de închisoare și 1 an și 3 luni închisoare.

Apărătorul ales al inculpatului contestator T.L.F., av. J.M. arată în subsidiar că fiind vorba despre un concurs de infracțiuni, oricum solicită suspendarea cauzei având în vedere că ICCJ a mai fost sesizată asupra acestei chestiuni.

Reprezentantul Parchetului arată că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o astfel de hotărâre, inculpatului contestator trebuind să execute pedeapsa de 5 ani închisoare pentru infracțiunea de furt calificat la care s-a mai adăugat un spor de 3 ani închisoare.

Apărătorul ales al inculpatului contestator T.L.F., av. J.M. arată că această opțiune a fost stabilită de legiuitor în vederea regularizării practicii judiciare la un anumit nivel deoarece nu orice interpretare dată unui text de lege duce la discriminarea unor persoane cărora li se aplică altfel și tocmai pentru a nu se crea astfel de disfuncționalități, s-a creat posibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Inculpatul contestator T.L.F., având ultimul cuvânt, arată că achiesează la concluziile apărătorului său.

CURTEA DE APEL

Constată următoarele:

În practica instanțelor de judecată există puncte de vedere diferite cu privire la interesul noțiunii „maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită” în sensul și interesul prevăzut de art. 6 alin. 1 Noul Cod Penal.

În acest sens, se poate constata că judecătorul de fond și Ministerul Public au fost de părere că la aprecierea dispozițiilor art.6 c.penal se au în vedere limitele de pedeapsă majorate cu sporul prevăzut pentru infracțiunea continuată.

Sintagma „sanțiunea aplicată” are în vedere pedeapsa în executarea căreia se află persoana condamnată, pedeapsă unică sau rezultantă a unei pluralități de infracțiuni.

Pentru a se verifica dacă această „sanțiune aplicată” depășește „maximul special” prevăzut de legea nouă, s-a analizat într-o primă etapă fiecare din pedepsele componente prin raportare la maximul special prevăzut pentru fiecare din acestea în legea nouă, după care se analizează, prin raportare la situația juridică a condamnatului, regimul sancționator prevăzut în legea nouă.

S-a apreciat că art. 6 alin 1 C.pen. devine aplicabil numai în situația în care, în baza acestui regim sancționator, pedeapsa ce i-ar fi aplicată condamnatului potrivit legii noi – pedeapsă care reprezintă „maximul special” prevăzut de legea nouă, la care face referire art 6 - ar fi mai ușoară. Într-o astfel de ipoteză, se face aplicarea legii noi atât în privința pedepselor componente (care, după caz vor fi reduse la maximul prevăzut de legea nouă), cât și în privința regimului sancționator aplicabil acestor pedepse (după caz, concurs, recidivă, pluralitate intermediară, etc), pedeapsa rezultantă stabilită potrivit legii noi fiind pedeapsa pe care persoana condamnată urmează să o execute în

continuare. În speță, se observa că în prezența formei continuate a infracțiunii în noua reglementare maximul special se poate majora cu cel mult 3 ani .

În schimb, alte instanțe de fond au apreciat că la aplicarea dispozițiilor art.6 c.penal se au în vedere doar limitele de pedeapsă pentru infracțiunea consumată fără să fie majorate cu sporul prevăzut pentru infracțiunea continuată. În acest sens s-au depus la dosar mai multe date accesate de pe portalul instanțelor (nr.dosare 597/30/2014, 598/30/2014, 599/30/2014 ale Tribunalului Timiș și nr.1625/236/2014 al Judecătoriei Giurgiu) din care rezultă că persoanele condamnate pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.215 alin.1, 2, 3 și 5 cu aplicarea art.41 alin.2 c.penal din 1968 cărora pedepsele aplicate le depășeau 5 ani închisoare, au beneficiat de prevederile mai favorabile ale art.244 alin.1 și 2 c.penal nou și astfel pedepsele le-au fost reduse automat la 5 ani, durată care reprezintă maximul special prevăzut de lege.

Se reține că în cazul infracțiunilor continuate există posibilitatea majorării maximului special, de către judecător, fără ca majorarea limitelor speciale ale pedepsei să opereze de drept, în virtutea legii.

Se poate vorbi în cazul infracțiunii continuate ca și în cazul circumstanțelor agravante, de posibilitatea judecătorului de a aplica o pedeapsă concretă dincolo de maximul special, însă această ipoteză este diferită de cea de-a doua întrucât reprezintă o împrejurare obiectivă care ține de faptă și de voința făptuitorului de a comite aceleași acte în baza aceeași rezoluții la diferite intervale de timp.

Trebuie așadar făcută distincția între acele cauze (tentativa, circumstanțele atenuante , recidiva postexecutorie) care au ca efect modificarea de drept a limitelor speciale ale pedepsei, și cauzele facultative (infracțiunea continuată și circumstanțele agravante) care nu au un asemenea efect.

Atunci când legiuitorul a înțeles că efectul unor cauze de atenuare sau agravarea să fie modificarea de drept a limitelor speciale ale pedepsei, a prevăzut expres acest lucru (ex. art. 43 alin.5 NCP "Dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune se majorează cu jumătate.

Instanța împărtășește ultima variantă ca fiind cea corectă având în vedere dispozițiile art.187 c.penal care prevăd clar că pentru determinarea limitelor de pedeapsă nu se iau în considerare cauzele de reducere sau de majorare a pedepselor.

Întrucât art.6 c.penal se referă la noțiunea de maxim special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită (care poate fi sinonimă cu cea privind pedeapsa prevăzută de lege) în același context în care se utilizează sintagma de pedeapsă aplicată (care se realizează în două etape, prima între limitele speciale de pedeapsă care pot fi depășite în a 2 etapă prin reținerea de cauze de reducere sau de majorare pedepsei), se apreciază că chestiunea de drept supusă dezbaterei Înaltei Curți de Casație și Justiție devine actuală, serioasă și necesită o reflecție atentă a instituțiilor de drept penal pentru o corectă aplicare a acestora în litera și

mai ales în spiritul legii, dincolo de orice îndoială rezonabilă care lasă să existe potrivit opiniei care urmează să fie înlăturată de către instanța supremă.

Instanța, față de modalitatea de aplicare a normelor legale în cadrul sentinței atacate în prezenta cauză și față de argumentele prezentate mai sus, apreciază că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării chestiunii de drept ce constă în modul de aplicare a dispozițiilor articolului 6 alineatul 1 din Noul cod penal cu privire la sintagma „maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită”, respectiv, dacă prin sintagma „maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită” se înțelege, în cazul infracțiunilor continuate, strict maximul special prevăzut de legea care incriminează fapta săvârșită în formă consumată sau se înțelege acest maxim special majorat cu 3 ani potrivit sporului facultativ de pedeapsă.

Având în vedere că problema de drept supusă dezbaterii privește fondul cauzei și pentru respectarea principiilor legalității și a echității care cărmuiesc procesele penale, instanța apreciază că se impune suspendarea prezentei cauzei până la darea unei soluții ori dezlegări în acest sens.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

În temeiul articolului 476 și următoarele din Noul cod de procedură penală sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea dezlegării chestiunii de drept ce constă în modul de aplicare a dispozițiilor articolului 6 alineatul 1 din Noul cod penal cu privire la sintagma „maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită”, respectiv, **dacă prin sintagma „maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită” se înțelege, în cazul infracțiunilor continuate, strict maximul special prevăzut de legea care incriminează fapta săvârșită în formă consumată sau se înțelege acest maxim special majorat cu 3 ani potrivit sporului facultativ de pedeapsă.**

În baza articolului 476 alineatul 4 din Noul cod de procedură penală suspendă cauza până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept descrise mai sus.

Pronunțată în ședința publică azi, 13 martie 2014.

Președinte,
A.L.F.

Grefier,
S.A.F.

Red. A.L.F./

Tehnred. S.A.F./18.03.2014/2 exemplare/